

HAKİMİYYET - 9 -

Ebüs-suud Efendi'nin tefsiriyle Fethülbeyan'da beyan edildiğine göre Allah'ın indirdiği hükümlerle istihfaf veya istihlal veya inkâr ederek hilafıyla yani başka kanunlarla hüküm vermek küfürdür. Yani hüküm veren kâfir olur. Ancak hak olduğunu kalb ile tasdik, dil ile ikrar etmekle beraber hilafına hüküm vermekle kâfir olmaz. 45. ayetin tefsirinde: Birinci ayette Allah'ın inzal ettiği kanunlarla hükmetmeyenlerin yaratana karşı kusur işlediklerine binaen kâfir oldukları ve bu ayette de Allah'ın kanunlarıyla hükmetmeyenlerin de nefislerine zulmettikleri için zalim oldukları beyan buyrulmuştur.

Bu surede Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyenler üç yönden tavsif edilmektedir: Birincisi kâfir olmak, ikincisi zalim olmak, üçüncüsü de fasık olmaktır..

Bazıları da birinci ayet Allah'ın hükümlerini inkâr ederek hilafına hükmedenler, ikinci ayet yahudiler, üçüncü ayet de hıristiyanlar hakkında nazil olmuştur, demişlerse de daha doğru olan ayetlerin hükümleri geneldir. Çünkü itibar, lafzın umumunadır.

Hamdi Yazır, „Hakk Dini Kur'an Dili“ adlı tefsirinde Maide Suresi'nin 47. ayeti ve daha önce geçen ayetleri açıklarken şöyle diyor:

„Ya Allah'ın hükmüne iman ettiği halde o hükümden harice çıkmış ise günahkâr bir fasıktır. Veya onu kalben de tanımamak veya istihfaf etmekle imandan çıkmış fasık bir kâfirdir. Ve her iki halde de fasık cezasına müstehaktır. Binaenaleyh, Tevrat'a uygun hükmü kabul etmeyen yahudiler, İncil'e uygun hükmü kabul etmeyen hıristiyanlar, kendi nazarlarında ve inançlarında dahi zalim veya fasık veya kâfirdirler veya hepsidirler. Kezalik, bunlara benziyenler de bunlar gibidirler. Küfürleri Allah'ın kanunlarını inkâr veya hafife almalarından, zulümleri, hakkın ölçüsü olan Allah hükümlerini atıp başka kanunlarla hükmetmelerinden, fasıklıkları da haktan huruç etmelerinden dolayıdır.

Eski Diyanet İşleri başkanlarından Merhum Ömer Nasuhi Bilmen, „Kur'an-ı Kerim'in Türkçe Meal-i Alisi ve Tefsiri“ isimli tefsirinde Maide Suresi'nin 44. ayetinin tefsirinde „... İşte Tevrat'taki hükümleri kasden tağyir ve tebdil etmiş olanlar hakkında böyle bir ilahî tehdit tecelli etmiş bulunmaktadır.“

Maide ayetlerini bir de Tefsir-i Kebir'den dinleyelim: Allah Teala şöyle buyurdu:

„Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.“ (Maide, 44)

Burada iki mesele var: Birinci mesele; bu kelamdan maksat, Allah'ın hükümlerini tebdil ve tahrif eden yahudileri tehdittir. Çünkü onlar, Tevrat'ta mensus bir hükmü inkâr ettiler ve dediler ki, bunu tatbik etme bize vacib değildir. Tıpkı kemalistlerin bir kısmının dediği gibi.

Bunlar, alelîtlük kâfirdirler: İman ismini alamazlar; Ne Musa'ya, ne İsa'ya ve ne de Muhammed'e (salât ve selam üzerlerine olsun!).

İkinci mesele: Hariciler dediler ki: „**Kim Allah'a isyan ederse kâfir olur.**“ Fakat imamların cümhuruna göre böyle değildir. Kebiyre sahibi bile tekfir edilemez. Hariciler, bu ayetle istidlal ederek dediler ki, „**Kim Allah'ın indirdiğinin gayrisiyle hükmederse o kâfir olmuştur. Her günah işleyen de Allah'ın hükmünün gayrisiyle hükmetmiştir. O halde küfre gitmiştir.**“

Kelamcılar olsun, müfessirler olsun, bunların şüphelerini gidermek üzere meseleyi muhtelif yönlerden ele aldılar:

1- Bu ayet yahudiler hakkında nazil olmuştur.

Binaenaleyh, bunlara mahsustur. Müfessir diyor ki, bu zayıftır. Çünkü, itibar lafzın umumunadır; sebebin hususuna değil.

2- Kimileri, bu itiraza cevab mahiyetinde şöyle dediler: Ayetle murad, isimleri zikredilenlerdir ve onlara mahsustur. Bu da zayıftır. Zira „Allah'ın indirdikleriyle hükmet-miyenler, kâfirlerin ta kendileridir“ kavlinde men-i şartiyye vardır, umum ifade eder.

3- Bu hüküm, yahudilere tahsis edilemez. Çünkü, bu nass üzerine ziyadedir. Bu ise caiz değildir.

4- Ata da şöyle der: Bu, küfür altında bir küfürdür.

5- Tavus'un ifadesi de şöyle: Bu dinden çıkararak bir küfür değildir. Allah ve ahireti inkâr gibi değildir. Sanki bunlar, bu ayeti küfran-i nimete hamletmişlerdir. Yoksa bu dinde bir küfür değildir. Bu da zayıftır. Zira küfür mutlak olarak zikredildiği zaman, maksad dindeki küfürdür.

6- İbn-i Anbari'nin tefsiri de şöyle: Allah'ın indirdikleri ayetlerle hükmetmemek, demek, kâfirlerin yaptıkları işlere benzemek, demektir. Bu da zayıftır. Zira bu, zahirin hilafına gitmektir.

7- Abdülaziz b. Yahya da şöyle der: „Bima enzelellahü“deki „Ma“ kelimesi umum ifade eden bir sığadır. „**Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler**“ cümlesinin manası „Allah'ın indirdiklerinden her birinin ziddiyle hükmetme“ demektir. Cüz'i meselede hükmedenlerin hükmü fasıklıktır. Bu da ameldedir. İtikadda ve ikrarda ise verdiği hüküm Kur'an'a muvafıktır. Bu da zayıftır. Zira o zaman, bu tehdit yahudilere şamil olmaz. Çünkü onların muhalefetleri genelde recim mevzuundadır. Öyle ise, bu şekildeki tefsir de nazar-i itibara alınmaz.

8- İkrime'nin tefsiri ise şöyle: „Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenlerden murad o kimselerdir ki, diliyle de kalbiyle de inkâr edenlerdir. Yoksa o hükmün, Allah'ın hükmü olduğunu kalbiyle kabul, diliyle ikrar ederse ve fakat Allah'ın indirdiğinin ziddiyle hükmederse bu ayetin şumulüne girmez. İşte sahih olan cevab budur. Allah daha iyisini bilir.

Bütün bunlar, cümhurun haricilere verdiği cevaptır.

Hülâsa:

Maide Suresi'nin 44, 45 ve 47. ayet-i kerime'lerinde, yapılan tevil ve tefsirlerde şu üç mesele mühimdir: Bunlardan birinde ihtilaf, diğerlerinde ittifak vardır.

a) İhtilaf vaki olan mesele şu: Bu ayetler, kimi âlimlere

göre yahudiler ile Nasraniler hakkında nazil olmuş ve onları, Tevrat ve İncil'e göre hüküm vermeme hallerini tasvir etmiş, bu yönden onların kâfir, zalim ve fasık olduklarını ifade etmiştir. Kimi âlimlere göre de ayetlerin hükümleri geneldir; bütün ümmetlere şamildir.

b) İttifak vaki olan meseleler:

1- Red ve inkâr ederek veya beğenmiyerek veya yetersiz görerek veya alay ederek veya hafife alarak veya isabetsiz görerek veya çağın gereklerine uymaz diyerek veya bizi geriye götürür veya zamanı geçmiştir diyerek veya din, dünya ve devlet işlerine karışmaz diyerek... Kur'an kanunlarıyla hükmetmeyenler kâfir olur.

2- İnandığı ve kabul ettiği, yegâne güzel ve hak bilip yegâne isabetli ve onunla hükmetmenin yine Kur'an'ın emri olduğuna inandığı halde Kur'an kanunlarıyla değil, başka hüküm ve kanunlarla hüküm ve karar verenler kâfir olmazlarsa da zalim ve fasık olduklarında şüphe yoktur.

Buraya bir mesele daha ilave edelim:

Sahih olan kavle göre, önceki ümmetlere gelmiş olan şer'î hükümler, neshedilmediği halde Kur'an ve sünnet'te anlatıldıkları taktirde bizim de hakkımızda hükümdür, Şeriat'tır. Bu itibarla, yukarıdaki ayetlerin ifade ettikleri hükümler, bizim hakkımızda da geçerlidir. Yani ayetler, yahudiler ile Nasraniler hakkında nazil olmuş olsalar bile Ümmet-i Muhammed olan bizleri de aynı şekilde bağlamaktadır.

Katmerli kâfirleşme:

Sistem olarak, Şeriat'la hükmetmeyi terk etmek; Şeriat'ın hilafına sistem halinde kanun koymak ve Şeriat'ın devlet olmasını isteyenleri sistemli bir şekilde özel mahkemelerle suçlu sayıp mahkum etmek; üç katmerli kâfirleşme, zalimleşme ve fasıklaşma değil midir?!

İşte Kemal ve kemalistlerin durumu bu; demokratlarını durumu bu; keza partilerinin durumu bu!.. Namaz kılsalar da!..

Neden? Çünkü bunlar, Şeriat sistemine muhalif olup „**Sur duvarı**“nın solunda sıralanan şeytanî sistemlere bağlıdırlar!

Önemine binaen meseleyi tekrar edelim:

„**İslam'ın Temel Hükümleri**“ kitabından aldığım bölümün (b) bendinde de kaydettiğim gibi, „**Red ve inkâr ederek...**“ Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse, kâfir olur; şayet inandığı ve kabul ettiği, yegâne hak bilip güzel gördüğü halde... Kur'an kanunlarıyla değil de başka kanunlarla hükmederse, kâfir olmasa da zalim ve fasık olmasında şüphe yoktur, demiştik. Ve umumiyetle tefsirlerde mesele böyledir!..

Şimdi bir mesele daha var. O da şu:

Hâkim; Şeriat kanunlarıyla hükmetmediği takdirde sahip olduğu niyyet ve akide ne idi? Şeriat'ı tasdik ve tasvib ettiği halde mi yoksa red ve inkâr ettiği halde mi hüküm ve karar vermiştir. Hangisi? Yani (b) bendinin birinci bölümüne mi giriyor, yoksa ikinci bölümüne mi? İşte bu noktanın tesbiti mühim!

Bundan sonra şıkları tafsil ve tahkik edelim:

1- Hilafına hükmettiği mesele; Şeriat'ın sadece bir veya birkaç meselesidir. Ve aynı zamanda hükmeden mâlum bir şahıstır. Müslümanın zahiri halini nazar-i itibara alarak diyebiliriz ki, ikinci şikka girer. Dolayısıyla kâfir olmazsa da zalim ve fasık olmasında şüphe yoktur.

2- Şayet sistem olarak Şeriat'ın hilafına hükmediyorsa, yani hususiyetle dünya ve devlet işlerinde Şeriat'la hükmet-

memeye dair prensip kararı almışlar, hatta bu kararı yazılı metin haline getirmişler; yani Şeriat'ın hilafına -Türkiye'de olduğu gibi- anayasalar yapmışlar, halkın oyuna sunmuşlar ve bu anayasaların metninde „Devletin; hukukî, kültürel, siyâsî, sosyal ve saire gibi herhangi bir meselesi dine dayandırılmaz“ derlerse ve yine bu anayasaya istinadan kanunlar yaparlarsa ve hele hele, Türkiye'de olduğu gibi, bir taraftan Şeriat'la hükmetmeyi suç sayıp idama kadar cezalar tertip ederlerse ve bu cezaları verecek -yine Türkiye'de olduğu gibi- Devlet Güvenlik Mahkemesi gibi özel mahkemeler kurarlarsa ve bilfiil bunları icra safhasına koyarlarsa bunları kâfirleşmekten, zalimleşmekten ve fasıklaşmaktan kim kurtarabilir? Hatta kemalistlerin bir nev'i avukatlığını yapan Kırkınıclar gibi hocalar da kurtaramazlar! Niye? Çünkü artık bunlar kâfir olmuşlardır, müşrik olmuşlardır, zalim ve fasık olmuşlardır! Hem de katmerlisi olarak; yani üç yönden:

1- Allah'ın indirdiği ayetlerle hükmetmediklerinden, sistem olarak!..

2- „**Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız milletindir**“ şeklindeki şirk ve küfür sözünü alenen ve bütün bir dünyaya ilan ederek, anayasalar yapmaları ve milletin oylarına takdim ederek oy verenleri de kendileri gibi müşrik yapmışlardır. Çünkü, milletin oyuna sunmaktaki gaye bir taraftan hazırlanan anayasanın muhtevasını kabul ve tasdik ederken bir taraftan da şunu kabul, tasdik ve tercih ettirmiş oluyorlar:

Ey millet! Ortada iki anayasa var! Biri, Allah'ın gönderdiği ve indirdiği Kur'an anayasası, Şeriat anayasası, diğeri de bizim hazırladığımız anayasa! Siz hangisini beğeniyorsunuz; hangisini kabul ve tercih ediyorsunuz? Evet diyenler kemalistlerin yaptığını beğenmiş, kabul ve tasdiklemiş, dolayısıyla Kur'an'ı ve Şeriat'ı reddetmiş oluyorlar. Böylelerinde artık din kalır mı? Nikâh kalır mı? Buna kim „Hayır!“ diyebilir?!

3- Sistem olarak cezalar tertip etmeleri; yani „Biz, Allah'ın Şeriat'ını istiyoruz, Onun devlet olmasını istiyoruz; sizin yaptığınız anayasalar ve o anayasalara istinaden çıkardığınız kanunlar, birer şirk kanunlarıdır!.. Binaenaleyh, biz bunları kabul edemeyiz!..“ diyenleri, idama kadar giden cezalarla cezalandırmaları şirk değil midir? Kâfirleşme değil midir? Zalimleşme ve fasıklaşma değil midir? Buna kim „Hayır!“ diyebilir?!

„**Hâkimiyet**“ mevzuunda artık kimsenin en ufak şüphesi kalmasın diye başka ifadelerle tekrar etmek istiyoruz:

İslam Dini; önce Kelime-i Şehadet'le başlar. Kelime-i Şehadet ise iki şeyden ibaret: Bunlardan biri, Allah'ın birliğine şahadet, diğeri ise Hazreti Muhammed'in Allah'ın kulu ve Resulü olduğuna şahadettir. Sonra Hz. Muhammed'in, Allah tarafından getirdiği ve haber verdiği her şeyi kabul, tasvib ve tasdik etme; hak bilip hürmet etme, razı olup teslim olma! Kişi, işte bu akideyi ve bu inancı muhafaza ettiği ve koruduğu müddetçe müslümanlığını devam ettirir. Sonra, „Eliyaze billah“ Allah Resulü'nün getirdiği şeylerden birini red ve inkâr ettiği takdirde kâfir olur, mürted olur. Red ve inkâr edişi, ister açık ifadesiyle olsun, ister fiil ve hareketiyle olsun, değişmez!

Günümüz İslam dünyasının bir çok beldelerinde yaşayan müslümanların durumu budur! Ben de müslümanım dediği ve Kelime-i Şehadet getirdiği halde ve hatta hacca gidip

namaz kıldığı halde, Peygamber (s.a.v.)'in getirdiği ve tebliğ ettiği Allah'ın ayetleriyle hükmetmezler! Hatta bazıları daha da ileri gidip, bu kâfirliklerine ilaveten, Allah'ın Şeriat'ını terk edip onun yerine kendi kafalarına göre kanun vazeder ve onunla hükmederler. İşte bu da kâfirliklerine ikinci bir kâfirlik katmalarındır. Yani, mahkemelerden Şeriat nizamını kaldırırlar da kendilerinin yaptıkları veya getirdikleri insan yapısı kanunlarla mahkeme eder ve karar verirler.

İşte bu suretle iki küfrü bir araya getirmişlerdir. Bunlardan biri Allah'ın Kur'an kanunları ile hükmetmemeleri, diğeri de onun yerine kafa yapısı kanunlar getirip onunla karar vermeleri ve davaları halletmeleridir. Ve bu suretle kendilerini Allah'ın yerine koyup „Rabb“ ilan etmiş olmalarındır.

Üçüncü bir kâfirlikleri daha var ki, o da Şeriat'la hükmetmek istemeyi ve hatta Şeriat'ın sözünü etmeyi bile suç sayıp katillere, canilere vermedikleri cezaları bu müslümanlara vermeleridir. Hatta günümüzde olduğu gibi, böylelerini terörist ilan etmeleri, bu isimle onları basında ve yayında teşhir ve tahkir etmeleridir. İşte bu nedir? Şeriat'a düşman olduklarının bir ifadesidir; Kur'an'a ve Allah'a düşman olmalarının bir ifadesi ve bir isbatıdır.

Şeriat'ı istemediklerinin delili:

Memleket idaresi kendi ellerindedir; kanunlar kendi ellerindedir. Keza, kanunlar yapma ve kararlar çıkarma yine kendi ellerindedir ve her zaman istedikleri kanunları çıkarıyorlar ve kararları alabiliyorlar. Ve mea haza, Allah'ın Şeriat'ıyla hükmetmezler, milletin, Şeriat'ın hâkim olmasını ısrarla istemesiyle birlikte!.. Eğer onlar Şeriat'la hükmetmek isteselerdi elbette hükmedebilirlerdi. Lakin onların meram ve maksatları Şeriat'la hükmetmemektir. Halbuki kendilerinde irade gücü de vardır, kudret de vardır. Eğer Allah'ın indirdiği ayetlerle hükmetmek isteselerdi pekâlâ yapabilirlerdi.

Şayet, birisi çıkıp şöyle bir itirazda bulunursa:

„Onların elinde ne var ki? Onlar emir kulu; şark ve garbın kâfir devletleri, ne yapılmasını isterlerse onlar onu yerine getirir ve onlara itaat ederler.“ Cevabımız

odur ki, devlet adamları veya hâkimler böyle bir şey söylememektedirler; kendi ağızlarından bu kabil laflar çıkmamaktadır. Ve şayet böyle bir şeyi kendi ağızlarıyla ikrar ve itiraf ederlerse bu da kendilerinin küfrüne ayrı bir delil teşkil etmektedir. Zira bu suretle küfre itaat etmekte olduklarını ve dolayısıyla Allah'ın indirdiği ayetlerle hükmetmedikleri ortaya çıkmış olacaktır. Kur'an şöyle der:

„Bu böyledir; Çünkü, onlar, Allah'ın indirdikleri ayetlerden hoşlanmayanlara: (Hiç olmazsa) bazı hususlarda size itaat edeceğiz, dediler. Oysa Allah, onların gizlediklerini biliyor.“ (Muhammed, 26)

Allah Teala Hazretleri kitabında şunu beyan etmekte; onlar, Peygamber'e gelen ayetlere inandıklarını ileri sürmekte ise de hiç de öyle değil, tağutun mahkemesine kendileri gider ve başkalarını da gitmeye zorlarlar. Yani bir taraftan Allah'a ve O'nun kitabına iman, bir taraftan da tağutun mahkemesi! Birbirine tamamen ters düşen iki hareket, ikisinin bir sinede ve bir gönülde barınması ne acaib şey!.. Kur'an bu gerçeği şöyle anlatır:

„Şunları görmiyor musun, kendilerinin, sana indirilene de ve senden öncekilere indirilene de inandıklarını sanıyorlar da tağutun mahkemesine başvurmak istiyorlar! Oysa kendilerine onu inkâr

etmeleri emredilmişti. Şeytan da onları iyice saptırmak ister. Onlara: 'Allah'ın indirdiğine ve Peygamber'e gelin!' denince, o münafıkların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün!“ (Nisa, 60-61)

Başka ayet-i celile'ler de şöyle:

„Onlar, derler ki, biz Allah ve Resulü'ne iman ettik, itaat da ettik. Sonra onlardan bir fırka yüz çevirir. İşte bunlar mü'min değildirler. Onlar aralarında Allah ve Resulü hükmetsin diye çağrıldıkları zaman bir kısmının yüz çevirdiklerini görürsün! Eğer hüküm kendi lehlerine olursa itaat ederek gelirler. Kalblerinde bir hastalık mı var, yoksa şüphe mi ettiler? Yoksa Allah'ın ve Resulü'nün kendilerine zulmedeceklerinden mi korkuyorlar? Hayır, onlar zalimlerin ta kendileridir. Fakat (gerçek mü'minlere gelince), aralarında hükmetmek üzere Allah ve Resulü'ne çağrıldıkları zaman, sözleri şu olur: 'İşittik ve itaat ettik.' İşte bunlar var ya, kurtuluş ve yükselişe erenlerin ta kendileridir.“ (Nur, 47-51)

Bir diğer ayette de Cenab-ı Hakk şöyle buyurmaktadır:

„Hayır, aralarında çıkan anlaşmazlıkta onlar seni hakem kabul edip, verdiğin hükümden içlerinde bir burukluk hissetmeyip gerçekten teslim olmadıkça Rabb'ine yemin olsun ki, onlar iman etmiş olamazlar.“ (Nisa, 65)

Bu ve buna benzer daha nice ayetlerin ışığı altında yürüdüğümüz zaman şuna şahid oluyoruz:

Allah ve Resulü'nün hükümlerini kabul edip onlara bütünüyle teslim olma, imanın şartlarından biridir: Bu olmadıkça iman sahih olmaz ve kabul görmez ve işte böyle olanlar müşrik olmuş olur; namaz kılsalar da oruç tutsalar da!..

„Hahamlarını ve rahiblerini Allah'tan ayrı rabbler edindiler, Meryem oğlu Mesih'i de. Oysa kendilerine yalnız tek ilah olan Allah'a ibadet etmeleri emredilmişti. O'ndan başka ilah yoktur. O, onların ortak koştukları şeylerden münezzehtir.“ (Tevbe, 31)

Hz. Huzeyfe'ye: „Onlar, hahamlarına ve rahiblerine ibadet mi ediyorlardı?“ diye soruldu! O, „Hayır“ dedi ve ilave etti: „Lakin hahamlarının ve rahiblerinin helal kıldıklarını onlar da helal, haram kıldıklarını haram kabul edip ona göre tatbikat yapıyorlardı.“ (Ebu Buhteri'den naklen, Hatibî Bağdadî)

Ebu Buhteri'nin kendisi de şöyle diyor:

„Helal ve haram kılma yolunda hahamlar ve rahibler, neyi emretti iseler, yahudi ve Nasraniler kendilerine ibadet ediyorlardı! Ama onlar, onlar için namaz kılmıyorlardı, hatta gelin bizim için namaz kılın diye emretselerdi buna yanaşmazlardı. Ve lakin onlar, onlara Allah'ın helal kıldığına haram, haram kıldığını da helal kabul etmelerini emrettiler de onlar da bu hususta onlara itaat ettiler. İşte rububiyetin manası bu! Yani onları kendilerine rab edinmenin manası böyle olmuştur.“ (El-Fakih vel-Mütefakkih)

Rabi b. Enes'de şöyle der: „Ebu Aliye'ye sordum: Beni İsrail'de bu rabb edinme nasıl olmuştu? O da cevap verdi ve dedi ki: Onlar, Allah'ın emir ve yasaklarını kitaplarında buldular da dediler ki, bu hususta bizim alimlerimizin emir ve yasakları nedir, ne demişlerdir?“ diye sordular. Haham ve rahiblerinin dediklerini alıp Allah'ın kitabını bir tarafa attılar; tıpkı kemalistlerin, Kemal'in sözlerini alıp Allah'ın emir ve yasaklarını terk etmeleri gibi!..

İsnadi Ady b. Hatim'e dayanan bir rivayette, Allah Resulü

(s.a.v.) şöyle buyurmuş:

„Onlar, âlimlerine ibadet etmiyorlardı; lakin onlar, âlimlerinin helal kıldıklarını helal, haram kıldıklarını da haram sayıyorlardı!“ Bu hadisi, her ne kadar Tirmizi garib addediyorsa da ayetin tefsiri yolunda bize ışık tutmaktadır.

Yine bu ayetin tefsirinde Huzaza b. Yeman, İbn-i Abbas ve daha başkaları aynı şeyleri söylemektedirler. Kaldı ki: Allah Teala, mezkur ayette şöyle demektedir: „... **Halbuki onlar tek bir ilaha ibadet etmekle emrolunmuşlardı! Çünkü Allah'tan başka ilah yoktur; Allah, onların ortak koştukları şeylerden münezzehtir.**“

İşte bu ayetin zahiri şunu açıkça göstermektedir ki, Allah'ın koyduğu kanunlara uymak da itaat etmek de ibadettir; uymamak ise şirktir, insanı şirke götürür ve müşrik yapar! Bu hususu şöyle de ifade edebiliriz:

Bir kimse; kimin koyduğu kanunlara itaat ediyorsa, onu kendisine rabb edinmiş ve kendisi de ona kul olmuştur. Bu ve benzeri ayetler bunu gösterdiği gibi, rivayet edilen Adiy hadisi de bu hususu desteklemekte, ulemanın açıklamaları da bu istikamettedir.

Bütün bunlar gösteriyor ki; Allah Teala'nın hükümlerini, Peygamberi'nin tavsiyelerini kabul etmek ve onlara rıza gösterip teslim olmak, imanın şartlarından biridir. Zira Allah'a ve onun kitabına iman bunu gerektirmektedir; bir başka ifade ile; Allah'a ve O'nun kitabına iman etmenin cümlesinden biri de Allah neye helal demiş ise işte o helaldir ve neye haram demiş ise işte o da haramdır. Yani ölçü Şeriat'tır; Şeriat ise Allah'ın şaşmaz ve değişmez kanunudur. Binaenaleyh, Allah'ın hükümlerini ve Şeriat'ının küllüsünü veya bir kısmını kaldırıp onun yerine insan yapısı kanunlar getirirse o, müşrik olmuş; Allah'a şerik koşmuş ve İslam'dan çıkmıştır.

Burada iki mesele var. Bir müslüman düşünün ki, Allah'ın Şeriat'ını terk etmiş, ona tabi olmaktan imtina etmiş ve insan yapısı kanunlar aramıştır. İşte böylelerinin Şeriat'ta yeri ve hükmü nedir? Cevap şudur: Küfürdür, şirktir. Yani kendisi şirke düşmüş ve kâfir olmuştur.

İkinci mesele ise; İslam âlemindeki idarecilerin çoğu bu cinstendir; yani Allah'ın Şeriat'ını kaldırmış hatta yasaklamış, sözünü bile etmeyi suç saymıştır, ağır cezalara mahkum etmiş ve hakaretlere maruz bırakmıştır. Ve işte bütün bunlar; rüya değil, hayal değil, itham da değil; kendi söz, icraat ve tasarruflarıyla sabit bir hakikattir; red ve inkârı kabil değildir.

Ulema-i suun tavrı:

Hakikatlar bu merkezde iken, siz gelinde şu ulema-i suu, yani kötü âlimleri bir görün; ne yapıyorlar? Eserlerinde ve konuşmalarında Allah'ın Şeriat'ıyla hükmetmiyenlere; ya bilgilerinin yetersizliğinden ya da tavizkâr olduklarından yahut da rejimden korktuklarından taviz veriyor, onlara yeşil ışıklar yakıyor, onlara cesaret veriyor ve nihayet onlara şöyle demiş oluyorlar: „Sizler, Şeriat'ın gayrisiyle hüküm verebilirsiniz, yeter ki siz ilahî hükümlere inanın; inkârâ sapmayın ve ondan sonra Şeriat'ı bir tarafa kaldırıp onun yerine kanunlar çıkarın, işlerinizi o kanunlara göre yürütürsünüz ve hatta karşı çıkanlar hakkında özel mahkemeler kurar, onların işini bitirirsiniz veya en azından onları susturmuş olursunuz. Bizim hocamız, sizin de devlet olarak ağırlığınız birleşince millet de „Şeriat, Şeriat“ deyip duran, kemalistler küfre gitmiştir...“ diyen hocaların sözlerini değil; bizim sözlerimizi dinliyeceklerdir ve bizi

takib edeceklerdir...

İşte böyle diyen ve bu şekilde Şeriat düşmanı müşriklere cesaret veren o kötü hocalar var ya, işte onlar, koyun sürülerine saldıran aç kurtlardan daha tehlikelidirler. Allahü Aziz, bu ümmeti bunların şerrinden ve mefsedetlerinden korusun!..

Küfrün aşâğısında bir küfür:

İşte bu kabil ulema-i suun mefsedetlerinden biri de yukarıda söyledim, ileride de daha söyleyeceklerim var (ki bu dinin temelini (98) dinamit koymuşlardır!..): İşte Şeriat düşmanı Kemal ve kemalcıları müdafaa yolunda derler ki, bunlar kâfir olup, mürted değillerdir. Onların küfürleri küfür altı olup isyandan ve isimden ibarettir. Ve bu sözlerini de (Allah kendisinden razı olsun!) İbn-i Abbas'ın; „O, ancak küfür altı bir küfürdür“ sözüne dayandırıyorlar. Onların bu sözleri; İbn-i Abbas hazretlerine ve benzeri ulemaya karşı bir yalan, avam-ı nasa karşı işlenmiş iblislik, cümhur-i ümmeti ise, saptırmadır. Zira İbn-i Abbas, „**Kim Allah'ın Şeriat'ını terk eder de onun yerine Allah'ın hükmünden başka bir hüküm ararsa, işte o adam, küfür altı bir küfre gitmiştir!**..“ dememiştir. Keza İbn-i Abbas'a bu sözü isnad edenler de o manada isnad etmemişlerdir ve kendileri de o manada anlamamışlardır. Bu da yalandır ve iftiradır. İbn-i Abbas ve ona tabi olanlar; böyle bir söz söylememişlerdir.

Fakat bu sözü öne sürüp kemalistleri savunanlar, bu sözün söylendiği şartları ve kimler hakkında söylendiği hususunu unutuyorlar veya işlerine gelmiyor! Her ne ise! Siz, isabetli bir neticeye varmak isterseniz, o günün şartlarını ve o günün kahramanlarını düşünün; bir de bugünün şartlarını ve bugünün kahramanlarını düşünün; göreceksiniz ki arada dağlar kadar farklar vardır!

Tafsilatını ileriki sayıya bırakarak şimdilik şu kadarını söyleyeyim:

O günkü şerait ve ahval; ne bir sistemdi ve ne de kahramanları cümhur cemaattı! Ya ne idi? İhlal edilen, ancak münferit mevzular olduğu gibi, Şeriat'ın hilafına hüküm ve karar verenler de münferid kişilerdi. Adam, ya nefesine kapılarak, ya da hakkında hüküm vereceğini acıyarak veya herhangi bir sebeple Şeriat'la değil, hilafıyla hüküm verirdi, hata ettiğini ve günah işlediğini kendi de biliyordu! İşte bu şerait ve bu ahvalde Şeriat'ın hilafına hüküm ve karar verenin küfrü, küfür altı bir küfürdür.

Ama bugünkü şerait ve ahvale gelince: Mesele hususî değil, umumilemiştir, yani mesele münferid olmaktan çıkmış, genelleme ve sistem halini almıştır. Keza hakkında hüküm verilen de hüküm veren de fert olmaktan çıkmış, cümhur-cemaat halini almıştır. Binaenaleyh, hüküm veren de hakkında hüküm verilen de (şayet razı olduğu takdirde) şirke düşer ve kâfir olur!..

Cemaleddin Hocağlu (Kaplan) -Rh.a.-

Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6